

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 363/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Ľ. T., I., zastúpeného advokátkou JUDr. E. P., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C/103/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Ľ. T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. marca 2011 doručená faxom sťažnosť Ing. Ľ. T., I. (ďalej len „sťažovateľ“), namietajúca porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej

len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C/103/2009. Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 25. marca 2011 aj poštou.

Podanie v predloženej podobe nespĺňalo náležitosti predpísané zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), najmä nebolo k nemu pripojené splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom a nebolo ani preukázané využitie sťažnosti na prietahy v konaní súdov podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), hoci sťažovateľ uviedol, že tieto dokumenty prikladá k podaniu.

Ústavný súd 15. júla 2011 sťažovateľa vyzval, aby sťažnosť doplnil o požadované prílohy. Sťažovateľ doplnil sťažnosť podaním zo 4. augusta 2011 (doručeným ústavnému súdu 8. augusta 2011), v ktorom namieta aj porušenie svojho práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Po posúdení obsahu takto upravenej sťažnosti ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V nadväznosti na to ústavný súd preskúmal sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní v rozsahu namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že 25. mája 2009 podal okresnému súdu žalobu o náhradu škody z dôvodu ublíženia na zdraví, ktorej predchádzalo podľa jeho vyjadrenia „*trestné konanie zo dňa 25. 05. 2007 za ublíženie na zdraví s dobou PN 29 dní*“, ktoré, ako vyplynulo z príloh k sťažnosti, bolo zastavené a spáchaný skutok bol prekvalifikovaný na priestupok. Súčasne s podaním žaloby požiadal sťažovateľ okresný súd o ustanovenie znalcov; opakovane požiadal o ustanovenia znalcov aj 24. júla 2009.

Okresný súd nariadil prvé pojednávanie vo veci na 5. november 2009, ktoré bolo odročené na 10. november 2009. Sťažovateľ na tomto pojednávaní ospravedlnil svoju neúčast' z dôvodu choroby svojej dcéry a jej opatrovania.

Ďalšie pojednávanie nariadené na 24. november 2009 okresný súd odročil na 18. december 2009.

Sťažovateľ upravil svoju žalobu 17. decembra 2009, ku ktorej sa odporca vyjadril 17. februára 2010.

Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 22. apríla 2010, súd pripustil rozšírenie žalobného návrhu navrhnutého sťažovateľom a pojednávanie odročil na neurčito pre účely pribratia do konania znalca, ktorého úlohou bude vyčíslit' bolestné a stratu na zárobku sťažovateľa počas jeho pracovnej neschopnosti.

Sťažovateľ nahliadnutím do spisu 21. januára 2011 zistil, že okresný súd vo veci nekoná.

Uzneseniami č. k. 27 C/103/2009-81 a č. k. 27 C/103/2009-83 z 25. januára 2011 okresný súd v namietanom konaní ustanovil znalcov z odboru ekonómie a manažmentu a z odboru zdravotníctva a farmácie pre účely vypracovania znaleckých posudkov.

Sťažovateľ 26. januára 2011 podal sťažnosť na priet'ahy v konaní sp. zn. 27 C/103/2009 predsedníčke okresného súdu podľa zákona o súdoch.

Predsedníčka okresného súdu v odpovedi na sťažnosť sťažovateľa z 26. januára 2011 v prípise sp. zn. Spr 2015/2011 z 27. januára 2011 uznala, že „vo veci nebol dlhší čas vykonaný žiadny úkon“, a uviedla, že „až po vypracovaní znaleckých posudkov bude môcť súd vo veci ďalej konať.“. Súčasne informovala sťažovateľa o prijatí uznesení o ustanovení znalcov.

Sťažovateľ na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd po prerokovaní veci vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nečinnosťou Okresného súdu Trenčín vo veci č. k. 27 C/103/2009 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Trenčín sa prikazuje, aby vo veci ďalej konal bez zbytočných priet'ahov.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 000,- Eur (slovom: desaťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Trenčín povinný zaplatiť sťažovateľovi na bankový účet č... vedený vo V., a. s. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo

rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, napr. aj I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Vychádzal pritom najmä z toho, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sa namieta porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáhoch v konaní, alebo ide o ojedinelú nečinnosť v konaní príslušného súdu.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Zo sťažnosti vyplynulo, že okresný súd nariadil v priebehu roku 2009 tri pojednávania, a to na 5. november 2009 (odročené na 10. november 2009), na 24. november 2009 a na 18. december 2009.

Ďalšie pojednávanie vo veci sťažovateľa sa uskutočnilo 22. apríla 2010, ktoré bolo odročené pre účely ustanovenia znalcov z príslušných odborov.

Po nahliadnutí sťažovateľa do spisu 21. januára 2011 okresný súd ustanovil príslušných znalcov uzneseniami č. k. 27 C/103/2009-81 a č. k. 27 C/103/2009-83 z 25. januára 2011 (doručenými sťažovateľovi 1. februára 2011). Po ustanovení znalcov okresný súd 7. apríla 2011 rozhodoval o zmene znalkyne, ktorá bola ustanovená uznesením

č. k. 27 C/103/2009-81, a uznesením č. k. 27 C/103/2009-110 z 3. júna 2011 rozhodol o nevyhlúčení znalca, ktorý bol ustanovený uznesením č. k. 27 C/103/2009-83. Sťažovateľ namieta zaujatosť všetkých sudcov okresného súdu, o tejto námietke rozhodoval Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“), ktorý rozhodol o nevyhlúčení sudcov.

Od 8. júla 2011 sa spis nachádza na krajskom súde, ktorý rozhoduje o odvolaniach proti uzneseniam č. k. 27 C 103/2009-81 z 25. januára 2011 a č. k. 27 C 103/2009-110 z 3. júna 2011.

V nadväznosti na uvedené zistenia ústavný súd poukázal na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 42/01, napr. aj III. ÚS 91/04). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že konanie bez zbytočných prieťahov nemožno presne časovo ohraničiť (II. ÚS 26/95) a že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle citovaného ustanovenia (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00). V prípade, keď ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť spravidla odmieta už pri predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené zistenia v súvislosti s namietanou nečinnosťou okresného súdu v označenom konaní, ktorá trvala 9 mesiacov (od apríla 2010 do januára 2011), konštatuje, že ide o ojedinelú a krátkodobú nečinnosť v namietanom konaní. Vzhľadom na ďalší postup okresného súdu v namietanom konaní po podaní sťažnosti predsedníčke okresného súdu ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa sa ukázala ako účinný prostriedok ochrany označených práv sťažovateľa, ktorých porušenie namieta, pretože od jej podania okresný súd vo veci priebežne koná.

Vychádzajúc z týchto záverov a v súlade so svojou konštantnou judikatúrou ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2011